

Arrest

**nr. 66 279 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT versijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen op 29 december 2002 het Rijk binnenkwam, dient op 30 december 2002 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2003 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen geloof kon gehecht worden aan de beweerde Afghaanse afkomst van de verzoekende partij, noch aan haar vluchtrelaas dat zich immers in Afghanistan afspeelt.

Op 26 april 2007 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 16 mei 2007 weigert de gemachtigde van de bevoegde minister de asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 14 januari 2011 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 18 januari 2011 werd het dossier van de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Op 7 maart 2011 werd de verzoekende partij gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 20 april 2011 werd een beslissing tot weigering

van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

A. Feitenrelaas

Op 29 december 2002 kwam u in België aan en op 30 december 2002 verklaarde u zich vluchteling. U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van het district Kunar en van Pashou-origine te zijn. U was na een lang verblijf in Pakistan teruggekeerd naar uw geboortestreek. U ontvluchtte Afghanistan uit vrees voor uw ooms die u wilden rekruteren voor de Mujaheddinbeweging Hezb-Islami. Bij uw aankomst in België was u niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Op 28 februari 2003 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw beweerde Afghaanse afkomst, noch aan uw vluchtrelaas dat zich immers in Afghanistan afspeelt.

Op 26 april 2007 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 16 mei 2007 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken een in overwegingname van uw vluchtelingenverklaring.

Na een hongerstaking diende u op 14 januari 2011 een derde asielaanvraag in. In het kader van deze asielaanvraag verklaart u dat uw echte naam Sikandar Shah is. U bent afkomstig uit het district Swat, gelegen in het noordwesten van Pakistan. U verklaart uw land te moeten hebben verlaten uit vrees voor de taliban die uw familie viseerde wegens de activiteiten van uw vader als informant voor de overheid. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende elementen voor: uw identiteitskaart, uitgegeven op 6 januari 2003 in het district Swat, en de vertaling ervan, uw Pakistaans paspoort uitgegeven op 24 januari 2011 door de Pakistaanse ambassade in Brussel, uw huwelijksakte en twee geboortecertificaten van uw kinderen. U legt ook een rapport van Amnesty International voor met de titel 'As if hell fell on me', over de humanitaire crisis in Noordwest-Pakistan.

B. Motivering

Na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen. U verklaart uw land te moeten hebben verlaten uit vrees voor de taliban die uw familie viseerde wegens de activiteiten van uw vader als informant voor de overheid (cgvs p.4). U slaagt er niet in om deze vrees aannemelijk te maken. U brengt geen enkel objectief element aan dat er zou kunnen op wijzen dat uw vader een informant was voor de overheid. Ook het feit dat u acht jaar lang naliet om dit element aan de asielinstanties kenbaar te maken doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vrees. U hebt gedurende acht jaar lang uw ware identiteit, herkomst en nationaliteit voor de bevoegde asielinstanties verborgen gehouden. Er dient in dezer te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie in eventuele derde landen.

Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het door uw advocaat neergelegde rapport van Amnesty International met de titel 'As if hell fell on me', over de humanitaire crisis in Noordwest-Pakistan kan aan bovenstaande appreciatie geen afbreuk doen. Er dient inderdaad erkend te worden dat uw regio van herkomst gekenmerkt wordt door een lokaal conflict tussen regeringstroepen en militante groeperingen. Het bijhorende willekeurig geweld woedt echter niet in heel Pakistan. Het blijkt dat er in Pakistan grote regio's zijn waar geen sprake is van willekeurig geweld dat een reëel risico vormt voor de burgerbevolking. Daar u niet aannemelijk weet te maken gevisieerd te worden door de Pakistaanse autoriteiten of door de Taliban, had u, zoals vele duizenden Pakistanen doen, dit lokale conflict en het bijhorende geweld kunnen vermijden door u elders in Pakistan te vestigen. Dat u het recht ontzegd werd om u in Karachi te vestigen omwille van uw vaders activiteiten kan hier bezwaarlijk als argument gehanteerd worden daar u op geen enkele wijze het profiel van uw vader aannemelijk maakt, zoals in bovenstaande alinea's aangetoond (cgvs p.4). In ondergeschikte mate kan ook opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat het door u

aangehaalde profiel van uw vader zodanig is dat Pashtoenen u in heel Pakistan zouden vervolgen. Ter staving van de motivering dat u over een binnenlands vluchteralternatief beschikt wordt in bijlage de SRB "Pakistan – Algemene veiligheidssituatie" van 14-01-2011 toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit de eindnoten van deze SRB blijkt expliciet en veelvuldig dat het door uw advocaat neergelegde rapport van Amnesty International met de titel 'As if hell fell on me' werd opgenomen in de analyse van de algemene veiligheidssituatie. Bijgevolg werd er met het door uw advocaat neergelegde rapport van Amnesty International met de titel 'As if hell fell on me' rekening gehouden bij het opstellen van deze beslissing.

De door u neergelegde identiteitskaart, uw Pakistaans paspoort, uw huwelijksakte, de twee geboorteaktes van uw kinderen kunnen bovenstaande argumentatie niet in positieve zin ombuigen, daar deze elementen enkel betrekking hebben op uw identiteit en uw herkomst, elementen die niet door het cgvs betwist worden.

Bovendien blijkt uit informatie van www.nadra.gov.pk, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat u op 7 september 2007 in Madrid een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistanis) hebt aangevraagd. Deze kaart werd u op 20 september 2007 uitgereikt. Dit doet vermoeden dat u sinds uw eerste asielaanvraag niet permanent in België verbleef.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft daags voor de terechtzitting een "nota ter actualisering van de nood aan subsidiaire bescherming voor de provincie Khyber Pakhtunkhwa en de FATA" ingediend.

Allereerst dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet noch het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de verzoekende partij die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bijkomende nota kan indienen. Dit stuk is niet in het procedurereglement voorzien en wordt derhalve uit de debatten geweerd.

Het verbod om gebruik te maken van niet voorziene proceduregeschriften belet evenwel niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dit geldt des te meer wanneer zij elk slechts beschikken over een enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de tegenpartij in haar nota heeft uiteengezet (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, §3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit hierna volgende bespreking van het middel zal blijken dat de verzoekende partij er niet in slaagt haar ongeloofwaardige verklaringen aannemelijk te maken, zodat zij zich niet op de elementen van dat relaas kan steunen teneinde een reëel risico op het lijden van

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b aannemelijk te maken. Voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar punt 3.10 van dit arrest.

3.3. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.5. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk maakt om verschillende redenen. Ten eerste omdat de verzoekende partij geen enkel objectief element aanreikt dat erop zou kunnen wijzen dat haar vader een informant was voor de overheid. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij acht jaar gewacht heeft om haar ware identiteit, herkomst en nationaliteit aan de asielinstanties kenbaar te maken. Dit gegeven doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas. De verwerende partij benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen heeft de verzoekende partij de verwerende partij echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van haar asielrelaas en vluchtmotieven. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij de plicht heeft om haar volle medewerking te verlenen. Vervolgens gaat de verwerende partij in op het neergelegd rapport van amnesty international. De verwerende partij erkent dat de regio van afkomst van de verzoekende partij gekenmerkt wordt door een lokaal conflict, maar wijst erop dat het bijhorend willekeurig geweld niet in heel Pakistan woedt. In Pakistan zijn er grote regio's waar er geen sprake is van willekeurig geweld dat een reel risico vormt voor de burgerbevolking. Daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat ze gevisieerd wordt door de Pakistaanse autoriteiten of door de Taliban, had ze dit lokaal conflict kunnen vermijden door zich elders in Pakistan te vestigen. De verwerende partij wijst er nogmaals op dat de verzoekende partij het profiel van haar vader niet aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin het feit dat Pashtoenen haar in heel Pakistan omwille van het profiel van haar vader zouden zoeken. Voorts stelt de verwerende partij dat het rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst opgenomen is in het CEDOCA-document waarvan een kopie in bijlage toegevoegd is en bijgevolg betrokken is bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Pakistan. Ook stelt de verwerende partij dat de neergelegde documenten de argumentatie van de beslissing niet in positieve zin kunnen ombuigen. Tot slot stelt de verwerende partij vast dat de NICOP die door de verzoekende partij neergelegd werd, op 7 september 2007 in Madrid werd uitgereikt dat bijgevolg het vermoeden bestaat dat de verzoekende partij sinds haar eerste asielaanvraag niet altijd in België verbleven heeft.

3.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.7. Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Derhalve dient de nood aan bescherming, zowel in het kader van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 als artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land al dan niet kan invoeren en of hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. *In casu* wordt niet betwist dat de verzoekende partij de Pakistaanse nationaliteit heeft en dat haar vrees ten aanzien van Pakistan dient onderzocht te worden.

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.9. De vrees voor vervolging van de verzoekende partij is niet aannemelijk. De verzoekende partij voert aan problemen te hebben met de Taliban in Pakistan, doch komt in 2002 in België toe en dient een asielaanvraag in op basis van een valse identiteit en afkomst en wacht tot 2011 om een asielaanvraag in te dienen op basis van haar ware identiteit en afkomst. Pas in 2011 geeft de verzoekende partij aan dat zij haar land ontvlucht is omwille van problemen met de Taliban. In haar gehoorverslag verklaarde de verzoekende partij dat de Taliban haar beschuldigde van samenwerking met de politie en de regering en dat zij zeker onthoofd zou zijn als ze daar gebleven was. Voorts deelt de verzoekende partij mee dat haar dochter aan de telefoon weende omdat ze lastiggevallen wordt door de Taliban en ze haar niet toelaten om naar school te gaan. Daarop gaat de verzoekende partij in op de wijze hoe de Taliban haar probeerde te rekruteren. Op de vraag waarom de Taliban haar verdacht van samenwerking met de politie en de regering antwoordde de verzoekende partij dat haar vader de regering hielp door rapporten en info over de Taliban mee te delen en dat daarom de hele familie verdacht was. Van een

asielaanvrager mag verwacht worden dat hij zijn vrees binnen een redelijke termijn kenbaar maakt. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat zij contact heeft met haar echtgenoot, haar dochter, haar moeder en vader. Ze geeft ook aan dat haar vader niet op een specifieke plek woont. Het langdurig wachten om de ware feiten van het asielrelaas te kennen te geven aan de asielinstanties is een indicatie dat de verzoekende partij de haar overkomen gebeurtenissen niet gewichtig genoeg achtte om deze bekend te maken aan de asielinstanties. Het tast de geloofwaardigheid van het relaas ernstig aan.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij haar asielrelaas door geen enkel objectief element ondersteunt. Er wordt geen begin van bewijs bijgebracht dat haar vader een informant was van de politie en de regering, dat zij daarom door de Taliban vervolgd werd en dat de hele familie van samenwerking met de politie en regering verdacht werd. Van de verzoekende partij die inmiddels een ruime ervaring heeft opgedaan in asielprocedures mag *in casu* verwacht worden dat zij weet dat zij haar verklaringen dient te staven met een begin van bewijs, minstens dat de verzoekende partij haar relaas concreter en gedetailleerder zou omschrijven in plaats van vage verklaringen af te leggen. Te meer inmiddels verschillende jaren zijn verstreken en de verzoekende partij de mogelijkheid had bewijsmateriaal te vergaren.

Voorts heeft de verzoekende partij het over feiten die zich voor 2002 hebben voorgedaan, maar ze toont niet aan dat ze nog steeds door de Taliban gezocht wordt en dat haar vrees nog actueel is. Daarenboven verklaart de verzoekende partij zelf dat één van de Talibanleiders uit haar regio ongeveer een jaar geleden gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS p. 4). Weliswaar verklaart de verzoekende partij dat haar vader niet op één adres verblijft, maar de verzoekende partij brengt hiervan geen bewijs bij die haar verklaringen kunnen onderbouwen. Evenmin onderbouwt de verzoekende partij het gegeven dat haar dochter door de Taliban lastig gevallen wordt en dat ze hierdoor niet naar school kan gaan. De verzoekende partij brengt hierover wel een rapport van Amnesty International aan. De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke. De bevindingen weergegeven in het artikel tonen geenszins een persoonlijke vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven verklaart de verzoekende partij enerzijds dat de hele familie door de activiteiten van haar vader verdacht is in de ogen van de Taliban, maar anderzijds is de verzoekende partij sinds 2002 in België en heeft ze tot 2011 gewacht om haar ware identiteit en asielrelaas aan de asielinstanties mee te delen. De verzoekende partij heeft ervoor gekozen om een valse identiteit en valse nationaliteit te gebruiken en haar familie in Pakistan achter te laten. Dit gedrag van de verzoekende partij ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas en is een indicatie dat de verzoekende partij bij het indienen van haar vorige asielaanvragen haar vrees voor haar land van herkomst niet als gewichtig genoeg ervoer om de ware feiten onmiddellijk aan de asielinstanties bekend te maken en een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Geneve of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat de verzoekende partij tot tweemaal toe met de Afghaanse nationaliteit asiel aangevraagd heeft en dan nog jaren lang wachtte om asiel aan te vragen als Pakistaan, maar dan eerst een NICOP in Spanje aanvraag is een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Het relativeert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging en brengt de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in het gedrang. Ook wordt erop gewezen dat de verzoekende partij haar beweringen, met name dat de hele familie verdacht is, met geen enkel begin van bewijs staft. Het zijn loutere blote beweringen. Ook met betrekking tot de verklaringen dat het huis en de boerderij vernietigd werd brengt de verzoekende partij geen begin van bewijs bij. Het zijn loutere blote en vage beweringen die op generlei gestaafd wordt. Wederom wordt erop gewezen dat de verzoekende partij een ruime ervaring heeft met asielprocedures zodat van haar verwacht mag worden dat ze weet dat ze haar verklaringen dient te staven met begin van bewijs. In haar gehoorverslag en in het verzoekschrift geeft de verzoekende partij geen plausibele uitleg voor het feit dat ze jaren wachtte vooraleer een asielaanvraag in te dienen onder haar ware identiteit. De verzoekende partij betwist niet dat ze in het verleden bedrieglijk verklaringen afgelegd heeft. Dit tast de geloofwaardigheid van haar huidig gegeven relaas op ernstige wijze aan en is een indicatie dat de verzoekende partij bij het indienen van haar vorige asielaanvragen haar vrees voor haar land van herkomst niet als gewichtig genoeg beschouwde om de ware feiten onmiddellijk aan de asielinstanties bekend te maken. Daarenboven blijft de verzoekende partij zeer algemeen in haar verklaringen. Gelet op haar ervaring, dient ze te weten welke informatieplicht op haar rust en mocht van haar verwacht worden dat zij wist dat zij haar verklaringen *in casu* diende te ondersteunen met een begin van bewijs te meer zij, gelet op de

jaren die zijn verstreken, de mogelijkheid heeft gehad bewijsmateriaal te verzamelen, minstens dat zij concrete elementen betreffende haar asielrelaas zou geven.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de verwerende partij te weinig vragen gesteld heeft omtrent de activiteiten van haar vader, wijst de Raad erop dat geen enkele bepaling of beginsel de verwerende partij verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in zijn bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij de mogelijkheid werd gegeven om gegevens aan haar asielrelaas toe te voegen (gehoorverslag CGVS p.6). Ook de advocaat van de verzoekende partij heeft de kans gekregen om bepaalde aspecten van het asielrelaas van de verzoekende partij toe te lichten. In haar verzoekschrift licht de verzoekende partij de activiteiten van haar vader ook niet meer toe. Ze toont niet aan wat ze nog meer had willen vertellen en evenmin brengt ze enig bewijs objectief bewijs hiervan bij. De stelling dat geen ernstig onderzoek werd verricht is niet juist. Daarenboven dient de verzoekende partij voor ogen te houden dat tijdens de asielprocedure op haar een verantwoordelijkheid rust, in die zin dat van haar verwacht wordt dat zij haar asielrelaas zo coherent, volledig en duidelijk mogelijk vertelt. De commissaris-generaal dient enkel de door de verzoekende partij aangebracht elementen redelijkerwijze te beoordelen.

De verzoekende partij uitlet enkel algemene en vage verklaringen omtrent haar vrees voor de Taliban. Het loutere afleggen van verklaringen, jaren nadat ze haar land van herkomst heeft verlaten, en na het indienen van meerdere asielaanvragen onder een valse identiteit en vooral een valse herkomst, zonder het minste begin van bewijs acht de Raad onvoldoende om *in casu* het statuut van vluchteling toegewezen te krijgen. De verzoekende partij heeft geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat zij vervolgd zou worden en hierdoor niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij verwijst weliswaar naar internationale verslagen. In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door de verzoekende partij aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico op vervolging loopt in het geval van terugkeer naar de haar land van herkomst.

3.10. De verzoekende partij verwijst naar het standpunt van het UNHCR om aan te tonen dat zij tijdens het interview moest worden geconfronteerd met de situatie dat een binnenlands verblijfsalternatief werd onderzocht.

De Raad wijst erop dat een standpunt van het UNHCR niet bindend is en evenmin juridisch afdwingbaar. Er bestaat bijgevolg geen verplichting om de asielzoeker tijdens het verhoor mee te delen dat een binnenlands verblijfsalternatief wordt onderzocht. Met haar algemene verwijzing naar het ontbreken van de namen van de steden die een hervestigingsalternatief zouden toelaten, doet verzoeker geen afbreuk aan het motief dat de Pakistaanse grootsteden (waarvan de meeste niet getroffen zijn door de recente overstromingen) een grote concentratie aan Pashtouns kennen waarbinnen de verzoekende partij zich moeiteloos zou kunnen integreren.

De verzoekende partij verwijst naar pagina 81 van het rapport van Amnesty International. Daarin staat een getuigenis daterend van 2009 van een persoon die stelt dat Pashtouns tweederangsburgers zijn geworden. In het administratief dossier bevindt zich een Subject Related Briefing over de algemene veiligheidssituatie van Pakistan, daterend van 14 januari 2011, waarin op pagina 15 vermeld wordt dat er veel Pashtouns leven: "*Veel IDP's uit het Noordwesten vestigen zich in Karachi. Begin 2010 leefden er naar schatting 2, 5 miljoen Pashtun in de stad, waarvan honderdduizenden vluchtelingen uit het noordwesten.*" De verzoekende partij, die niet ontkent dat zij Pashtoun is, toont niet aan dat zij zich daarbinnen niet zou kunnen integreren, zoals de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verklaard heeft Pakistan te hebben verlaten in 2002 en sedert 29 december 2002 in België verblijft. Het louter verwijzen naar problemen die andere personen in 2009 hebben ondervonden, volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij zelf geen intern verblijfsalternatief heeft. Hetzelfde wordt gesteld over de verslagen over de IDP-crisis in Pakistan, waarnaar de verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift. De verzoekende partij toont ook niet dat de situatie van de IDP met haar situatie vergelijkbaar is, nu de verzoekende partij een reis van Pakistan naar België bekostigd heeft. Ook de verwijzing van de verzoekende partij naar rechtsleer en

naar het standpunt van de UNHCR waarin erop wordt gewezen dat *“in geval de staat een zekere verantwoordelijkheid draagt, is de toepassing van de uitzondering van het binnenlands hervestigingsalternatief in principe uitgesloten”* doet geen afbreuk aan hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing en betrekking heeft op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Voorts toont de verzoekende partij ook niet aan dat de normering, waaronder ook het arrest Elgafji van 17 februari 2009 van het Europees Hof van Justitie in casu niet nageleefd werd, daar zowel de persoonlijke situatie als de algemene situatie in Pakistan onderzocht werd.

In de bestreden beslissing wordt op afdoende wijze aangegeven waarom de verzoekende partij gebruik kan maken van een intern verblijfsalternatief en de algemene verwijzing naar rapporten doet hieraan geen afbreuk. Deze algemene verwijzingen zijn immers niet van die aard dat zij de redelijkheid van het alternatief aantasten (zie UNHCR, Guidelines on International Protection: “Internal Flight or Relocation Alternative” within the Context of Article 1A(2) of the Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 23 juli 2003, nr. 22-30). De Raad verwijst tevens naar de arresten van de Raad van State nr. 126.463 van 16 december 2003 en nr.135.928 van 12 oktober 2004.

Een reisadvies uitgaande van de FOD Buitenlandse Zaken is bestemd voor toeristen die naar Pakistan zouden willen reizen en kan niet worden beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Alleszins is dit geen element dat dienstig is ter staving van verzoekers individueel asielaanvraag. Het heeft slechts een algemene strekking en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog verwijst naar het arrest van het Sufi en Elmi van 28 juni 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, wordt erop gewezen dat dit arrest niet dienstig aangevoerd kan worden daar het betrekking heeft op de effectieve uitwijzingen van personen naar hun land van herkomst en niet op de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er eveneens op dat het de taak is van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat de betrokkene een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing komt geheel tegemoet aan deze taak.

3.11. Artikel 13 EVRM kan niet zelfstandig worden ingeroepen zonder aan te tonen dat een door het EVRM beschermde vrijheid of beschermd recht geschonden is. *In casu* wordt er niet aangetoond dat een door het EVRM beschermde vrijheid of beschermd recht geschonden is

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De motieven van de bestreden beslissing die hierboven werden besproken worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,

M. RYCKASEYS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN